Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №11 (86) 4 ЧЕРВНЯ 2021 РОКУ

У навчальних закладах громади пролунали останні дзвоники

Зазвичай свято останнього дзвоника збирає на шкільному подвір'ї ледь не все село: у когось у школі навчаються діти чи онуки, а хтось приходить, щоб зустрітися з учителями, однокласниками або просто згадати свої шкільні роки. Адже всі ми, як сказав класик, родом із дитинства…

Проте пандемія коронавірусу внесла відчутні зміни в наше життя. Торік у школах узагалі не лунали останні дзвоники, й випускники були позбавлені цього незабутнього зворушливого моменту. Цього року Міністерство освіти і науки дозволило проводити шкільні свята (зокрема й випускні вечори) за умови дотримання заходів безпеки. Тож у школах громади таки відзначили успішне завершення навчального року, хоча

Білоцерківські одинадцятикласники з першою вчителькою В. І. Таран і класним керівником В. І. Бойчуком.

Випускники врочисто виходять на лінійку.

Лунають трелі останнього дзвоника в Попівському ЗЗСО І—ІІ ступенів.

Пошуки шкільного дзвоника у Балакліївському ЗЗСО.

Після свята подільські школярі залюбки смакували кашею.

й доволі скромно та у вузькому колі.

Якщо бути точними, то навчальний рік ще триває: його подовжили до 9 червня. Та все ж 31 травня в усіх навчальних закладах відбулися врочисті лінійки. На шкільних подвір'ях зібралися школярі та їхні наставники.

Головними на святі були, звичайно ж, випускники. Традиційно їх вітали наймолодші школярики – першокласники. Звучали напутні слова дорослих, вдячні зізнання випускників і, звісно ж, лунали переливчасті трелі шкільного дзвоника в руках маленької учениці…

Ніби все, як завжди. Та чому бринять сльози на очах дорослих? Бо цього разу на шкільному подвір'ї зовсім інші діти. Проводжаючи в самостійне життя випускників, учителі щоразу ніби відривають від себе якусь частинку душі. Вони супроводжували цих дітей упродовж усього їхнього шкільного шляху: ростили, виховували, навчали, підтримували… Наступного року шкільні родини поповнять інші діти – маленькі й несміливі першачки. І все почнеться спочатку…

У багатьох навчальних закладах окрім лінійки відбулися й інші святкові заходи: першокласники прощалися з букварем, четвертокласники – з початковою школою. Для учнів середньої школи організували різноманітні квести.

У Балаклііївському ЗЗСО І—ІІ ступенів замість традиційної лінійки влаштували квест із пошуку дзвоника. Діти відгадували загадки, танцювали, згадали відомих людей України. Лише склавши всі пазли, знайшли дзвоник у пісочниці. І в колі шкільної родини всі по черзі дзвеніли ним.

У Подільському ЗЗСО І—ІІ ступенів по закінченню свята школярів пригощали смачною кашею, звареною на багатті. Одне слово, останні дзвоники запам'ятаються дітям надовго.

А про цьогорічних випускників, їхні плани на майбутнє читайте, будь ласка, **на стор. 5**

Зінаїда МАТЯШОВА.

Чергова сесія сільської ради

19 травня 2021 року відбулася шоста сесія Білоцерківської сільської ради восьмого скликання. Депутати розглянули 42 питання: близько 30 – з життєдіяльності громади, решта – земельні питання.

Так, присутні затвердили звіт про виконання бюджету Білоцерківської сільської територіальної громади за І квартал 2021 року та внесли зміни до показників бюджету. Після конструктивного обговорення були внесені зміни й до програми соціально-економічного розвитку громади на 2021 рік.

Присутні на засіданні ухвалили дві нові програми: розвитку цивільного захисту й забезпечення пожежної безпеки. Обидві – на період 2021—2025 р.р. Крім того, вирішили створити матеріальний резерв для запобігання надзвичайним ситуаціям.

Ще одне важливе рішення – внесення змін до програми благоустрою й ухвалення Правил благоустрою населених пунктів Білоцерківської сільської ради на 2021 рік. Ознайомитися з цим документом можна на сайті сільської ради.

Насамкінець про кадрові питання. Шоста сесія ввела до складу виконавчого комітету заступника Білоцерківського сільського голови Ю. О. Кононенка та призначила директором комунального некомерційного підприємства «Центр первинної медико-санітарної допомоги» Білоцерківської сільської ради Миргородського району Марину Сергіївну Яремко.

Бібліотека поповнилася новими книгами

Нещодавно на запрошення сільського голови І. В. Лещенка нашу громаду відвідав голова Полтавської обласної ради О. Ю. Біленький. Побувавши в КЗ «Бібліотека Білоцерківської ТГ», він був приємно здивований сучасним обладнанням бібліотеки, комфортними умовами, створеними для користувачів, затишною атмосферою. Олександр Юрійович повідомив, що коли відвідує бібліотеки, то завжди дарує дитячі книги, тому запропонував скласти список потрібної літератури.

Напрочуд швидко ми отримали такий жаданий подарунок: цікаві й добре оформлені дитячі книги, які користуються великим попитом. Це повне зібрання творів Дж. К. Ролінг про Гаррі Поттера та художні книги за шкільною програмою. Запрошуємо користувачів ознайомитися з новинками!

Лариса БАШИНСЬКА,
директор КЗ «Бібліотека Білоцерківської ОГ».

Хто та як наповнює бюджет Білоцерківської громади

У попередньому номері газети ми повідомляли про те, що понад 60 підприємств, організацій та фізичних осіб-підприємців сплачують до бюджету Білоцерківської сільської територіальної громади податок на доходи фізичних осіб. Назвали ми й найбільших платників цього податку (це ПП «БіАГР», ПАФ «Агроінвест», ТОВ «Білагро», АТ «Полтаваобленерго», ПТУ №49) та пообіцяли оприлюднити інших наповнювачів бюджету громади. Основні з них, а також сплачені ними суми наведені нижче.

Оскільки ПДФО нараховується на заробітну плату, наведені цифри опосередковано свідчать, яку кількість працівників та суми їхніх зарплат декларують роботодавці.

Таблиця зведених надходжень за період із 01.01.2021 по 25.05.2021

№ з/п	Найменування платника	Сума надходжень
1.	Відділ освіти, молоді та спорту виконавчого комітету Білоцерківської с/р	1702959,56
2.	Виконком Білоцерківської с/р	678223,70
3.	Новомосковська філія ПрАТ «Оріль-Лідер»	208031,77
4.	Сектор культури та туризму виконавчого комітету Білоцерківської с/р	179193,76
5.	Миргородський лісгосп	178671,52
6.	СФГ «Явір»	178466,69
7.	ЦНСП Білоцерківської с/р	171820,80
8.	ПП «ВМ-ТРАНССЕРВІС»	141922,73
9.	Полтавська філія концерну РРТ	67702,79
10.	СФГ «Гарант»	60117,55
11.	ТОВ «Татнєфть-АЗС-Україна»	43224,55
12.	ТОВ «ЛЕРСЕН ЛТД»	35391,09
13.	ТОВ «Торговий дім Автотранс-Ойл»	27867,03
14.	Фінансовий відділ виконавчого комітету Білоцерківської с/р	27668,25
15.	ФОП Ємець С. Г.	26994,42
16.	ФОП Куликова Е. В.	26440,24
17.	СФГ «Джерело»	25875,00
18.	СФГ «Говір»	23189,00
19.	ПТ «Ломбард «Довіра плюс»	21962,07
20.	ФГ «Союз СК 1430»	19925,50
21.	ФГ «Поділ—2007»	19791,00
22.	СФГ «Мрія»	15660,00
23.	ФГ « Мегаврожай»	14061,58
24.	СФГ «С.Г.М.»	13375,01
25.	ФГ «Маяк 2015»	13293,00
26.	АТ «Полтава-банк»	12812,00
27.	СФГ «Оксамит»	12526,17
28.	ТОВ «МРГ «Великобагачанське»	11022,42
29.	ФГ «Злагода 2000»	6515,93
30.	ПП «Батьківщина»	6035,00
31.	ФОП Півняк Т. Ю.	5662,80
32.	ФГ «Алісон»	5220,00
33.	СФГ «Світоч»	5022,00
34.	Верещака Юрій Васильович	4327,20
35.	ТОВ «Консалтинг—Агрогруп»	3130,44
36.	Коляндра Іван Іванович	2641,72
37.	ПрАТ «Кременчукнафтопродукт-сервіс»	2620,48
38.	ПрАТ «БіАГр»	2230,00
39.	ФГ «Говір 1»	1684,00
40.	КП «Бірківське»	1301,90
41.	ФОП Верещака Л. Г.	965,24
42.	ФГ «К-1»	905,00

У Подолі відбулися змагання з конкуру

29 травня в с. Поділ відбулося незвичне дійство: на красивих доглянутих конях, доставлених спеціальними машинами, гарцювали витончені вершники, зодягнені в шикарні костюми для верхової їзди – рединготи. О 10 годині ранку тут почалися відкриті обласні змагання Полтавської області з конкуру. 35 учасників, які приїхали з Полтави, Нікополя, Запоріжжя, Кременчука, Лубен, представляли свої кінно-спортивні клуби (КСК) та змагалися з подолання перешкод верхи на конях. Організатором змагань виступив місцевий житель Микола Зозуля, любитель коней і палкий прихильник цього найвидовищного виду кінних змагань. .

Чоловік пояснює: він коваль, усе життя працював біля коней. А три роки тому збудував конюшню й вирішив розводити красенів-скакунів. Поки що в нього їх п'ятеро. Змагання організовує вперше. Допомогла ГО «Асоціація кінного спорту України», яка запросила в Поділ і новачків, і маститих майстрів спорту з будь-якого регіону України.

Учасникам змагань пропонувалося три різні за складністю маршрути, прокладені на спеціально підготовленій, огородженій з усіх боків арені. Найменша висота перешкод (70 см) встановлювалася для маршруту № 1, на ньому змагалися діти 2007—2009 р. н. Висота 90 см була на маршруті № 2, а найвища перешкода 100 см – на маршруті № 3.

Помилуватися захоплюючим і видовищним дійством з'їхалися з усіх усюд численні глядачі. Витончені, в яскравих костюмах вершники, красені-коні, які на повному скаку, наче птиці, перелітали через високі бар'єри, нікого не залишили байдужими і зайвий раз переконали глядачів: конкур – це справжнє кінне мистецтво.

Для участі у змаганнях спортсмени довго і завзято тренувалися. Усі вершники продемонстрували сміливість і рішучість, тонкий розрахунок у проходженні маршруту і подоланні перешкод, високе мистецтво управління конем, гарну загальнофізичну підготовку. Коні теж не підвели своїх господарів: показали натренованість, силу, високу координацію рухів, гнучкість і пластичність.

Глядачі бурхливими оплесками вітали переможців: Юлію Грядун (1988 р. н.) із КСК «Amines Stable» м. Запоріжжя (маршрут № 1), Володимира Россоху (1971 р. н.), релакс-парк «Верхоли» с. Соснівка Полтавської області (маршрут № 2), Ростислава Позднякова (2005 р. н.), КСК «Golden Horse» м. Кременчук (маршрут № 3).

26 червня в Подолі відбудуться ще одні змагання, приходьте, подивитеся!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Захоплююча мить змагань.

До уваги одержувачів житлових субсидій!

Спрощено порядок перепризначення субсидій із травня 2021 року

В Україні понад 3 млн домогосподарств отримують субсидії на оплату житлово-комунальних послуг. Багатьом було призначено субсидії 5-10 років тому. Відтоді органи соцзахисту кожні півроку автоматично перепризначають цей вид державної допомоги.

Отримувачі субсидій зобов'язані протягом місяця інформувати органи соцзахисту про зміну складу зареєстрованих у житловому приміщенні (будинку) членів домогосподарств; зміну у складі сім'ї, зміну соціального статусу членів домогосподарства, однак далеко не всі це роблять. Тому уряд вирішив провести своєрідну ревізію отримувачів державної допомоги й ухвалив рішення, за яким усі субсидіанти мають заново подати документи. Про це ми повідомляли в попередніх номерах газети.

Схоже, велика кількість звернень паралізувала роботу органів соцзахисту. Тож 19 травня 2021 року Кабінет Міністрів України прийняв постанову №505 «Деякі питання призначення житлових субсидій», яка спрощує призначення житлових субсидій із травня 2021 року.

Сім'ям, які в опалювальному сезоні 2020-2021 років отримували субсидію в грошовій готівковій формі, житлова субсидія з травня 2021 року на наступний термін буде перепризначена автоматично без особистого звернення громадян у червні цього року.

Тобто, житлова субсидія за травень-червень 2021 року буде нарахована у червні після отримання даних від Міністерства фінансів про доходи, покупки, наявність авто.

Нові заяву та декларацію для призначення субсидії на наступний термін із травня поточного року необхідно подавати лише трьом категоріям сімей:

- сім'ям, яким субсидія надавалася у грошовій безготівковій формі (не виплачувалася безпосередньо одержувачу готівкою, а перераховувалася на рахунки організацій–надавачів житлово-комунальних послуг через АТ «Ощадбанк»);
- сім'ям, яким субсидія призначалася за фактичним місцем проживання осіб (орендарі житлових приміщень; внутрішньо переміщені особи);
- сім'ям, яким субсидія призначалася без урахування окремих осіб із числа зареєстрованих у житловому приміщенні, які не проживають за місцем реєстрації (лише на осіб, які фактично проживають).

Постановою уточнено, за яких умов житлова субсидія ***не призначається:***

- якщо будь-хто зі складу домогосподарства або членів їхніх сімей має на депозитному рахунку кошти у сумі, що перевищує 100 тис. гривень. Раніше сума депозиту була визначена у розмірі, що дорівнює 25-кратному розміру прожиткового мінімум для працездатних осіб (56750 грн.)

- якщо будь-хто зі складу домогосподарства або членів їхніх сімей має у власності більш ніж одне житлове приміщення (квартиру, будинок). Не береться до уваги житло, яке належить на правах спільної сумісної або часткової власності, розташоване у сільській місцевості, на тимчасово окупованій території або непридатне для проживання.

При розрахунку розміру субсидії не враховуються доходи від розміщення депозитів.

Одночасно зазначаємо, що сім'ям, яким субсидія з травня 2021 року буде перепризначена автоматично, обов'язково необхідно протягом травня-серпня 2021 року повідомити територіальні управління соцзахисту про обставини, які впливають на право отримання субсидії, зокрема, якщо будь-хто зі складу домогосподарства або членів їхніх сімей:

має у власності транспортний засіб, із року випуску якого минуло менше п'яти років або більше ніж однин транспортний засіб, із року випуску якого минуло менше 15 років (крім мопеда і причепа);

протягом 12 місяців перед призначенням субсидії здійснив покупку або оплатив будь-які послуги на суму, що перевищує 50 тис. гривень (крім медичних, освітніх та житлово-комунальних послуг), здійснив внески до статутного капіталу, надав фінансову допомогу (позику);

має у власності більш ніж одне житлове приміщення (квартиру, будинок);

має на депозитному рахунку кошти у сумі, що перевищує 100 тис. гривень.

Прийом документів для призначення житлових субсидій проводиться на рівні:

- відділів соцзахисту відповідної територіальної громади або визначених посадових осіб виконавчого органу сільської, селищної, міської ради;
- уповноважених осіб старостинських округів;
- посадових осіб центру надання адміністративних послуг (у разі їх створення);
- управлінь соцзахисту міст обласного значення.

При зверненні щодо призначення субсидії при собі обов'язково необхідно мати: паспорт, реєстраційний номер облікової картки платника податків (ідентифікаційний код), інформацію про паспортні дані та реєстраційний номер облікової картки платника податків (ідентифікаційний код) членів домогосподарства та членів їхніх сімей (зокрема зареєстрованих за іншою адресою), інформацію про особові рахунки організацій-надавачів житлово-комунальних послуг (зазначається у платіжних квитанціях або розрахункових книжках), інформацію про виплатні реквізити банківської установи для виплати субсидії.

Документи на призначення субсидії можна подати в електронному вигляді через сайт Мінсоцполітики в розділі Е-сервіси за посиланням: ***https://subsidii.mlsp.gov.ua/.***

Зразки бланків нової заяви та декларації розміщені на вебсайті Департаменту соціального захисту населення Полтавської облдержадміністрації: **http://plsz.gov.ua/pub_doc/zayava%202021.doc, http://plsz.gov.ua/pub_doc/declaraciya%202021.doc.**

Для зручності Департамент соцзахисту населення ОДА розробив зразки заповнення документів та рекомендації щодо їх заповнення, з якими можна ознайомитися за посиланням: **http://plsz.gov.ua/pub_doc/instrukciya-2.doc**

Звертайтеся за довідками:

Білоцерківка, Красногорівка: 0955517924 –Зленко Зоя Миколаївна;
Бірки: 0661550699 – Падалій Ніна Петрівна;
Поділ: 0952576104 – Бондар Наталія Василівна;
Корнієнки: 0997658236 – Пилипенко Тетяна Григорівна;
Рокита: 0995025687 – Боцула Лариса Іванівна;
Балаклія: 0990220902 –Луць Любов Петрівна.

Вони дарують людям гарний настрій

Із заключного концерту переможців творчих звітів

Із моменту створення Білоцерківської громади тут приділяють велику увагу розвитку культури. Як неодноразово зазначав Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко, саме культура є надзвичайно потужним об'єднуючим фактором, що гуртує як жителів різних територій, так і представників різних поколінь.

На сьогодні на території Білоцерківської ТГ діють 11 клубних закладів, на базі яких успішно працюють близько 50 аматорських колективів. 8 із них мають звання народних.

Щовесни в житті артистів-аматорів (та й громади загалом) відбувається важлива й хвилююча подія: артисти звітують перед глядачами й змагаються між собою під час огляду-конкурсу аматорських колективів. Готуючись до таких концертів, колективи й вокалісти зазвичай оновлюють свій репертуар та старанно шліфують майстерність під час репетицій. А нагородою за недаремно витрачений час служать бурхливі оплески й сяючі очі глядачів.

Торік у зв'язку із запровадженням карантину творчі звіти не проводилися. Цього року кожна клубна установа в березні-квітні звітувала онлайн. Результати оцінювало журі у складі керівництва громади, працівників культури, митців.

З-поміж усіх номерів журі відібрало 38 найкращих. Вони були представлені на заключному концерті переможців творчих звітів аматорських колективів громади, що відбувся (причому наживо, а не онлайн) 29 травня в Білоцерківському СБК.

– Сьогодні мені надзвичайно приємно вітати вас у цьому залі, – сказав, відкриваючи захід, Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко. – *Після тривалої перерви ми маємо можливість спілкуватися з аматорами мистецтва – тими людьми, які, крім основної роботи, несуть у маси мистецтво, створюють прекрасний настрій. Вони мають велику потребу реалізуватися в духовній сфері. А без духовності неможливо жити, існувати, спілкуватися, створювати матеріальні блага.*

Голова громади закликав присутніх у залі підтримати аматорів сцени, адже того дня відбувався не просто концерт, а конкурс. Виступи наших артистів оцінювало поважне журі з Полтави. Як зазначив голова журі, директор комунальної установи «Обласний центр народної творчості та культурно-освітньої роботи» Полтавської обласної ради, співак, член Національної Всеукраїнської музичної спілки Дмитро Соколов, зараз в області триває обласний огляд-конкурс народної творчості «В своїй хаті своя й правда, і сила, і воля». Найкращі колективи з усіх громад, відібрані журі, візьмуть участь у звітному концерті, що відбудеться в листопаді 2021 року в Полтавському обласному академічному музично-драматичному театрі ім. М. В. Гоголя.

Крім того, журі оцінювало виступи шести народних аматорських колективів, які зараз проходять атестацію і мають підтвердити своє почесне звання (така процедура відбувається раз на три роки).

Д. Соколов подарував громаді дві унікальні й цінні книги: твори музиканта, композитора й аранжувальника В. Вовченка та збірник «Традиційні танці України», а також вручив Грамоту Департаменту культури і туризму Полтавської ОДА директорці Рокитянського СБК В. М. Осіповій – за активну участь в обласному конкурсі на кращий сценарій театралізованого масового заходу.

Після цього почалося саме дійство. І хоча артисти неабияк хвилювалися, вони викладалися на повну. Тож оплески в залі не вщухали. Члени журі теж не приховували свого захоплення майстерністю наших аматорів. Та коли учасниці народного аматорського фольклорного ансамблю «Горлиця» Красногорівського СБК (керівник Тетяна Іващенко) заспівали автентичні народні пісні, їх проводжали захопленими вигуками «Браво!»

Того дня пісенні номери дарували: народні ансамблі «Оберіг» (Огирівський СК, керівник Л. Чугуй), «Подоляночка» (Подільський СБК, керівник Р. Панасенко), «Струмочок» (Білоцерківський СБК, керівник В. Моспан), «Яснозір'я» (Бірківський СБК, керівник заслужений працівник культури України В. Моспан), народний аматорський хоровий колектив «Живі джерела» (Красногорівський СБК, керівник заслужений працівник культури України Г. Серьожкін), а також ансамблі «Водограй» Балакліївського СБК (керівник Ю. Михайлик), «Лілея» Мостовівщинського СБК (керівник Н. Дубина), «Натхнення» Корнієнківського СК (керівник Н. Самойлік), «Веселі молодички» Огирівського СК (керівник Л. Чугуй), дитячий ансамбль «Чисті роси» Красногорівського СБК (керівник Т. Іващенко).

Як виявилося, в нашій громаді є чудові тріо (жіноче тріо «Лада» Рокитянського СБК; Раїса Панасенко, Ольга Волошина та Сергій Ситник, Подільський СБК), а також дуети, зокрема родинні: Григорій та Леонід Недоїдки (Огирівський СК), Любов Олексієвець і Наталя Дубина (Мостовівщинський СБК).

Виступає вокальний ансамбль «Водограй».

Народний аматорський вокальний ансамбль «Оберіг».

Народну пісню виконує ще один народний ансамбль – «Подоляночка».

Любов Олексієвець і Наталя Дубина виконують пісню «Сиджу сама біля вікна».

Родинний дует «Верес» (Григорій та Леонід Недоїдки).

Жартівливий танець «Рокитянських молодичок».

Виступ народного аматорського фольклорного колективу «Горлиця» супроводжували захоплені вигуки «Браво!»

Запалює «Юність».

Заключний акорд дійства. На сцені – всі учасники концерту.

Окрім творчих колективів, на сцені виступили вокалісти: Наталія Лук'янець, Василь Моспан, Таня Мойса, Марина Парфенович, Юрій Михайлик, Володимир Булат, Світлана Недоїдок.

Та яка ж пісня без танцю? Глядачів радували дитячий танцювальний колектив «Юність» Білоцерківського СБК (керівник С. Грищенко), танцювальні колективи «Колорит» Корнієнківського СК (керівник Н. Хохлова), «Рокитянські молодички» Рокитянського СБК (керівник М. Олійник), «Кумоньки» Білоцеркцівського СБК (керівник С. Грищенко).

Справжньою окрасою концерту стали виступи народного аматорського колективу народної музики «Красногорівські витівники» Красногорівського СБК (керівник Т. Іващенко), театрального колективу «Фаворит» Огирівського СБК (керівник В. Бондар), гумористки Катерини Шарай.

Зазвичай профспілка працівників культури на заключному концерті нагороджує за вагомий внесок у розвиток культури громади найкращих працівників культури та аматорів сцени. Цього разу були відзначені артисти-аматори: Ольга Яківна Каленіченко (Подільський СБК), Леонід Гаврилович та Григорій Гаврилович Недоїдки (Огирівський СК), Валентина Степанівна Присяжнюк (Мостовівщинський СБК), Віталіна Самойлік (Корнієнківський СК).

Зінаїда МАТЯШОВА.

Найкращий спосіб зробити дітей гарними – це зробити їх щасливими

Уже традиційно 1 червня відзначається Міжнародний день захисту дітей – чудове свято радості та одвічної надії. Адже саме в дітях ми хочемо бачити здійснення своїх мрій і сподівань, прагнемо, щоб вони росли здоровими та радісними, пишалися своєю родиною і рідним краєм.

Міжнародний день захисту дітей – це одне з найстаріших всесвітніх свят. За однією із версій, 1925 року Генеральний консул Китаю в Сан-Франциско зібрав групу китайських дітей-сиріт і влаштував для них святкування Дуань-у Цзе (Фестиваль човнів-драконів), яке якраз припало на 1-ше червня. Завдяки щасливому випадку цей день збігся із часом проведення «дитячої» конференції в Женеві.

Рішення про відзначення Міжнародного дня захисту дітей саме першого червня ухвалила Міжнародна демократична федерація жінок у листопаді 1949 року. Перший Міжнародний день захисту дітей було відзначено ще 1950 року. ООН підтримала ініціативу федерації та оголосила захист прав, здоров'я і життя дитини одним із пріоритетів у своїй діяльності.

У Міжнародного дня захисту дітей є свій офіційний символ – прапор. На зеленому полотні, який символізує зростання та гармонію, навколо знаку Землі розміщені людські фігурки: червона, жовта, синя, біла і чорна. Вони символізують різноманітність і терпимість. Знак Землі, розташований у центрі, це символ нашого загального дому.

В Україні цей день відзначається із 1998 року. 1991 року наша країна приєдналася до Конвенції ООН про права дитини, за якою кожна держава зобов'язана поважати та заохочувати право дитини на всебічну участь у культурному і творчому житті, забезпечувати їй повноцінне дозвілля й відпочинок та сприяти наданню для цього відповідних можливостей.

Прапор Міжнародного дня захисту дітей.

Кожна дитина має повне право бути захищеною, розвиватися й навчатися для кращого майбутнього. І сьогодні 1 червня – це не лише веселе свято для самих дітей, а й нагадування суспільству про необхідність захищати права малечі, прагнути, щоб усі діти росли щасливими і в майбутньому стали гарними батьками і громадянами своєї країни. У малечі не повинно

бути нещасливого дитинства, і за це маємо відповідати ми, дорослі. Тому піклування про дітей, захист їхніх прав мають стати одним із найголовніших наших обов'язків.

Діти – наш найдорожчий скарб, наша радість і наше майбутнє. Саме тому святий обов'язок родини, школи, органів влади та громадськості – забезпечити всебічний розвиток інтересів та здібностей українських дітей, належний рівень виховання і дотримання прав дитинства.

Шановні дорослі! Зігріймо теплом свого серця, увагою і ласкою тих юних співгромадян, життя яких не схоже на добру казку, допоможімо їм відчути радість спілкування. Впевнені, що об'єднавши зусилля, ми зробимо все, щоб захистити наших дітей, уберегти їх від гіркоти розчарувань і зневіри. Адже саме від нас, дорослих, залежить те, якою буде доля кожної маленької людини, а відтак і нового покоління українців.

Л.М.КОВАЛЕЦЬ,
начальник служби у справах дітей
виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради.

«Я – щаслива дитина»

Так педагоги Бірківського закладу загальної середньої освіти І—ІІ ступенів назвали конкурс малюнків, який організували і провели для учнів свого закладу. Він був присвячений Дню матері та Міжнародному дню сім'ї.

Ці свята народилися з безмежної любові і вдячності до тих, хто дав нам життя і виводить на самостійну дорогу. Обидва значимі, адже кожній людині, особливо дитині, потрібні батьки, сім'я, домівка.

Діти здебільшого малювали своїх рідних у теплому родинному колі й зображували серце – символ любові. Таким чином учасники конкурсу доводили: він чи вона – щаслива дитина, бо має родину. Справді, мати дружну й люблячу родину – це велике щастя. Хто ще може підтримати, втішити, допомогти, вислухати та дати слушну пораду, як не найрідніші люди!

Учасники конкурсу зі своїми малюнками.

Чим харчуватимуть дітей у школах

Ми вже повідомляли, що з 1 січня 2021 року в Україні почали діяти нові санітарні правила і норми щодо харчування дітей у навчальних закладах. Так, у нормах збільшили кількість молока, м'яса, риби, бобових та круп, зменшили кількість солі та цукру.

Вимоги до харчування дітей посуворішали. Тепер заборонено годувати їх м'ясними і рибними консервами, грибами, непастеризованим молоком і молочними продуктами, виготовленими з непастеризованого молока. Заборонені непастеризовані соки, газовані напої та кава, продукти (особливо чипси, сухарики) із умістом солі понад 0,12 грам на 100 грам готового продукту або з умістом цукру понад 10 грам на 100 грам готового продукту. У шкільних буфетах уже не продають кондитерські вироби та солодкі зернові продукти, вироби з кремом, морозиво, харчові концентрати.

Медики переконують: нездорове харчування «запускає» зміни, що призводять до низки неінфекційних хвороб. І дуже прикро, коли ці хвороби починаються в ранньому віці. Тож реформування системи дитячого харчування, що відбувається в Україні, – вкрай потрібний процес.

В Україні розробили нове шкільне меню зі 160 страв.

24 травня у Міністерстві освіти і науки презентували нове 4-тижневе меню для школярів, яке складається зі 160 страв. Із 1 вересня 2021 року це меню використовуватимуть залежно від кратності харчування у кожному закладі освіти.

Нове меню для учнів містить салати зі свіжих та оброблених овочів, свіжі фрукти (яблука, лимони, апельсини, банани), йогурт, львівський сирник, різноманітні крупи (зокрема булгур) і ще багато, багато незвичних для сучасної школи новинок.

Нові вимоги до шкільного меню учнів почнуть діяти з 1 вересня 2021 року.

Батькам на замітку

Як уберегти дітей від самогубства

Від початку 2021 року Україною прокотилася ціла хвиля дитячих і підліткових самогубств та спроб звести рахунки з життям. У різних населених пунктах школярі групами й поодинці ковтали пригорщами різні пігулки, щоб «подивитися, що буде потім».

Як виявилося, діти надивилися відео із закликами до самогубств, які поширювалися в соціальній мережі TikTok. За найскромнішими підрахунками, діти віком 4-15 років проводять у цій популярній мережі у середньому 80 хв. на добу.

«Групи смерті» з'являються й у мережі Telegram, теж доволі популярній серед підлітків. Журналісти сайту «Всеосвіта» вирішили знайти подібні групи й дізнатися, хто їх адміністратори (куратори).

Завдання було не з простих, бо вступити в подібну групу непросто: куратори ретельно перевіряють кожного гравця й за найменшої підозри блокують його та назавжди видаляють із групи. Вони ніколи не додають у гру «свіжі» акаунти – має бути як мінімум 4 місяці «підліткової» активності на сторінці.

Тоді журналісти попросили знайомого 17-річного хлопця про доступ до його акаунта у Telegram.

Спочатку журналісти натрапили на групу, яка мала на меті не доведення до самогубства, а спонукання до завдання собі тілесних ушкоджень. Її учасники ділилися фотографіями порізів на тілі, шокуючими історіями. А ще в групі часто проводили конкурси на найкращий поріз на тілі, радили, як приховати травми від батьків...

Варто звернути увагу на той факт, що адміністратор спілкувався з підлітками дуже лагідно, називав себе «ваш daddy» (татусь), а учасників групи – «мої принцеси», «зайки» тощо. А з повідомлень учасників групи стало зрозуміло, що всі вони мають проблеми в родині, страждають від браку уваги батьків, самотності тощо.

Невдовзі журналісти натрапили й на кілька «груп смерті», вступили до однієї з них і почали спілкуватися.

У чаті було два адміністратори: перший відкрито й активно переписувався з учасниками й давав завдання, а другий з'являвся періодично й відповідав на запитання гравців. Завдання гри були різними: намалювати лезом смайлика на руці; викинути дві речі з гардеробу; здерти шкіру, зробити поріз тощо.

Вдалося з'ясувати, що адміністратори відстежують психологічно найвразливіших учасників гри, готових іти до кінця. Так, один із кураторів створив окремий чат, де аналізував причини вступу в гру, й повідомив, що відбере окремих учасників, яким і надішле індивідуальне запрошення для справжньої гри.

Журналісти «Всеосвіти» ретельно зібрали всі фотодокази існування та функціонування «груп смерті» й передали їх правоохоронним органам. Але це зовсім не означає, що коли групу прикриють, ваша дитина буде у безпеці. Бо, як виявилося, соцмережі періодично блокують подібні акаунти, але адміністратори невдовзі реєструють нові.

То як батькам уберегти своїх дітей від негативного впливу соцмереж? Ось що радять психологи.

Підлітки дуже вразливі, емоційно нестабільні. У цей віковий період відбуваються гормональні зміни в організмі, й людину кидає в емоційні крайнощі: сьогодні вона любить увесь світ, а завтра життя здається «катастрофою».

Коли людина переживає такі складні емоції, вона має з кимось близьким про це поговорити. Багато хто знаходить підтримку в колективі, в якому теж є свої правила. Відповідно, коли всі щось роблять, а підліток ні, то це означає, що його можуть виключити з цієї групи.

Батьки не можуть просто заборонити своїм дітям сидіти у соцмережах або повністю моніторити їхню активність там. Рано чи пізно діти однаково натраплять на контент, який закликатиме їх до небезпечних вчинків.

Батькам потрібно навчити дітей думати своєю головою, а не йти на повідку в оточення. Вчителі теж мають приділяти цьому належну увагу й закликати дітей не наробити дурниць у намаганні «круто виглядати».

Дорослим не варто чекати, поки діти натраплять на подібний контент і почнуть розпитувати в них, що й до чого. Вони самі мають бути ініціаторами розмови, при цьому не просто розповідати про негативні наслідки, але й наводити конкретні приклади. Наприклад, розповісти, що був челендж «заліземо на дах електрички», а ось його наслідки. А ще разом подумати, які можуть бути наслідки, якщо вони поїдуть на велосипеді з крутої гірки, якщо полізуть на дах електрички тощо.

Так, це своєрідна «шокова терапія», однак вона має виховати у дітях страх за своє життя, який буде сильнішим за бажання видаватися крутим в очах однолітків.

Чи справді існують групи, де дітей та підлітків доводять до самогубства? Так, існують, і їхньої кількості цілком достатньо, щоб привернути увагу суспільства, політиків, правоохоронних органів та інших організацій. Але найголовніше, що батьки мають усвідомлювати: в таких групах діти насамперед шукають підтримки й однодумців.

Підлітки йдуть до кураторів не просто з цікавості, не тому, що отримують задоволення від тієї отруйної атмосфери, а тому, що переконані: їх ніхто не чує й не розуміє, вони одні проти всього світу. А у подібних чатах можна відчути себе частиною родини, де завжди чекають і цінують. І навіть коли діти усвідомлюють, що все це ілюзія, вони однаково готові мати хоча б її, аніж пустку у своєму житті.

Докладніше: https://vseosvita.ua

«Бажаємо успіхів і хоча б трішечки удачі»

У Красногорівському ЗЗСО цього року 12 випускників.

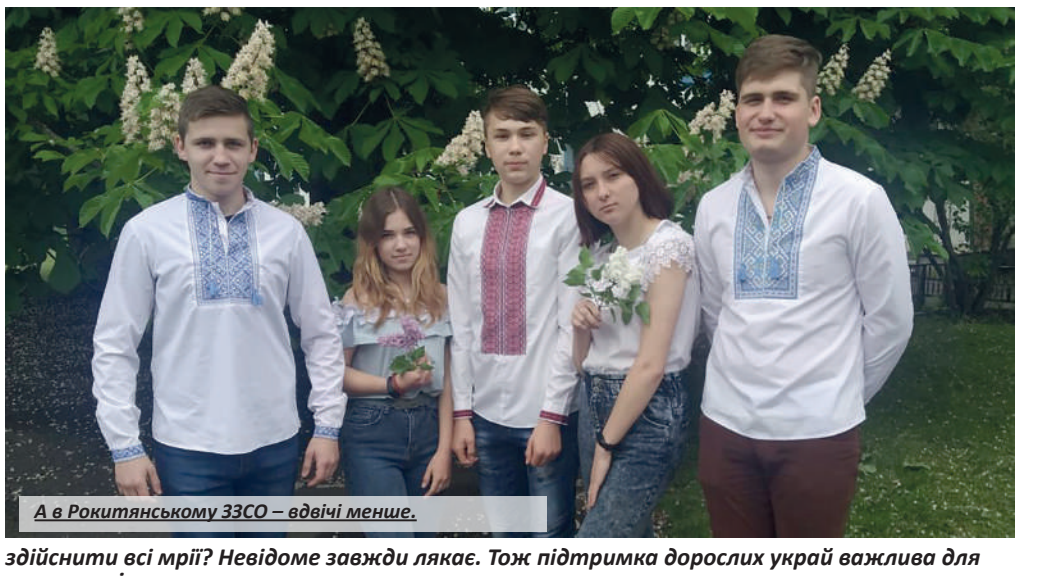

А в Рокитянському ЗЗСО – вдвічі менше.

Прощання зі школою – хвилюючий і незабутній у житті кожного з нас момент. Він знаменує закінчення безтурботного дитинства й крок назустріч у доросле, самостійне життя.

Попри те, що більшість юнаків і дівчат прагнуть здобути цю самостійність і незалежність, вони неабияк хвилюються. Як складеться подальше життя? Чи вдасться здійснити всі мрії? Невідоме завжди лякає. Тож підтримка дорослих украй важлива для випускників.

Напередодні Останнього дзвоника ми поспілкувалися з одинадцятикласниками та їхніми наставниками. Випускників попросили розповісти, чим були для них роки навчання в школі, а вчителів – чим запам'ятаються їм цьогорічні випускники.

Валентина Іванівна Таран,
учителька початкових класів Білоцерківського ЗЗСО, перша вчителька нинішніх випускників:

– Для мене як для вчителя із 41-річним педагогічним стажем усі діти, яких я навчаю, стають надзвичайно близькими і рідними. І в моїй пам'яті назавжди залишаються маленькими хлопчиками і дівчатками з розумними допитливими оченятами.

Тож і нинішні випускники саме такими постають у моїй уяві. Я добре пам'ятаю 1 вересня 2010 року, коли маленькі школярики прийшли до першого класу. Тоді їх було восьмеро…

А навчатись їм довелося не зовсім просто, бо вчилися тоді у класах-комплектах. Із одним класом працює учитель, а інший клас самостійно опановує матеріал, потім навпаки.

Та в такому навчанні були й свої плюси. Бо треба привчатися уважно слухати пояснення вчителя, щоб потім самостійно виконати завдання. Саме такими уважними, допитливими були й мої малесенькі школярики. З дівчатками – Аліною Овчаренко та Оксаною Семергей – було легко і просто. А хлопчики як хлопчики: жваві, непосидючі, меткі маленькі бешкетники. Щодня доводилося вирішувати проблеми, які виникали у Серьожі Попова і Владика Григоренка. Та коли в 3-й клас прийшов новенький хлопчик Едік Добренко, він приємно вразив своєю скромністю і вихованістю.

Пролетіли роки, й перед дорослими юнаками і дівчатами постали вже нові дорослі проблеми, які тепер їм доведеться вирішувати самим. Тож хочеться побажати випускникам успіхів у всіх починаннях. Нехай завжди буде поруч удача.

Вадим Іванович Бойчук,
класний керівник 11-го класу Білоцерківського ЗЗСО:

— За 21 рік роботи це мій одинадцятий випуск. Я працюю переважно зі старшокласниками. Ось і цей клас узяв два роки тому — наприкінці 2018–2019-го навчального року, коли вони закінчували 9-й клас.

Що я можу сказати про свій клас? Вони веселі, шебушні, грайливі (бо ще ж діти) і дуже дружні. Усе роблять разом. Якщо щось десь натворити — то тільки разом. Якщо треба допомогти школі (доглянути клумбу, прибрати на подвір'ї, випустити стінгазету) — то теж разом.

Усі мої одинадцятикласники дуже трудолюбиві. А ось навчатися декого треба змушувати, пояснюючи, що знання знадобляться в житті.

Троє дівчат — Аліна Овчаренко, Оксана Семергей і Анастасія Личко — зараз складають іспити зовнішнього незалежного оцінювання знань і готуються до вступу у виші. Хлопці не виявили такого бажання. Можливо, відчувають брак знань, можливо, з матеріальних міркувань… Усі троє — Сергій Попов, Владислав Григоренко і Едуард Добренко — планують навчатись у ПТУ. Двоє обрали фах кухара-кондитера, один – тракториста. Щиро бажаю їм успіхів у дорослому житті. Не бійтеся труднощів, сміливо долайте їх, адже великі досягнення й перемоги складаються із десятків, сотень маленьких перемог.

Іван Панченко, одинадцятикласник Красногорівського ЗЗСО:

– Що запам'яталося? Та геть усе! Я в Полтаві 9 років провчився, а потім переїхав у Красногорівку й останні два роки навчаюся тут. У мене тут бабуся з дідусем живуть, бабуся в школі працює завучем. Батьки вирішили, що краще мені тут довчитися, закінчити 11 класів, бабуся краще підготує мене до випускних екзаменів…

У Полтаві в нас не було такої дружби між ровесниками, як тут. Не було такої довіри до вчителів. Там – кожен сам по собі. А тут – ми разом. Може, тому, що там велике місто, а тут – село, всі один одного знають…

Торік ми в Дніпро їздили на екскурсію, побували в музеях, гуляли по набережній Дніпра, каталися на катері… А які змагання спортивні були в нас! По футболу, волейболу, баскетболу…. Разом із учителем фізкультури Юрієм Григоровичем Каленіченком ми постійно граємо у футбол. Гарний учитель, дуже багато нам корисного дає!

Загалом усі вчителі у нас гарні. А Ірина Вікторівна, наш педагог-організатор – просто супер! Із нею можна на будь-які теми поговорити, довірити навіть те, чого й батькам не розкажеш! І бути спокійним: вона тебе не осудить, не посміється з тебе і нікому не видасть. Вона сприймає тебе як людину, як особистість, завжди дасть слушну пораду, заспокоїть…

Шкода, що цього року на заваді став карантин. А в цілому у нас класна школа! Якби можна було відмотати час назад, я б іще пару років тут повчився. Мабуть, треба було з першого класу сюди поступати, щоб усі 11 років тут навчатися!

Я вам так скажу: в селі краще жити, ніж у місті. Разом з тобою неподалік живуть твої друзі, які в будь-який момент прийдуть до тебе, розрадять, допоможуть, підтримають. Увечері щодня ми зустрічаємося один з одним, прогулюємося разом. У місті такого немає. Там у класі 25+, це просто натовп, кожен сам по собі. А тут нас лише 12, і кожен із нас для вчителя – особистість. І всі ми один для одного – справжні друзі!

Тамара Бондар, одинадцятикласниця Красногорівського ЗЗСО:

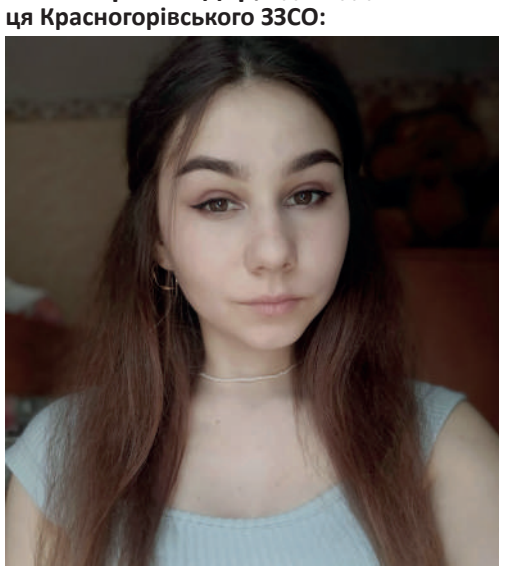

– Для мене шкільні роки були дуже насиченими, оскільки я брала участь у багатьох предметних олімпіадах: з фізики, з української мови, а в останні роки мені подобаються біологія та екологія. З цих дисциплін я навіть здобула перемогу на обласному рівні!

Мабуть, шкільне життя – найкращий і найцікавіший період для кожної людини. Наш клас дуже дружний і згуртований. Багато часу ми проводили разом. Їздили на різноманітні екскурсії, проводили спортивні змагання, виступали в художній самодіяльності, та й просто – разом відпочивали. На кожне свято ми готували свою концертну програму, сиавили свій танок. І завжди виходило вдало! Нам навіть хореографа не потрібно було: танці ми ставили разом із моєю подругою Катею Дейко. Раніше ми відвідували танцювальні гуртки, я – в Подолі, а Катя – в Багачці.

Хто з учителів найбільше запам'ятався? (Тривала пауза). Навіть не знаю… Всі наші вчителі унікальні, кожен із них старався знайти до нас підхід, зацікавити своїм предметом, кожен приділяв нам свій час, намагався «підтягнути» нас до екзаменів. Хочеться особливо подякувати нашому класному керівникові Тетяні Володимирівні Бехтер, нашому завучу Валентині Михайлівні Дацевій. Варто згадати добрим словом Тамару Миколаївну Остапенко, Лесю Станіславівну Каленіченко, Ірину Михайлівну Пасько та інших учителів. Спасибі їм за терпіння, за те, що, не шкодуючи ні сил, ні часу, вкладали нам по часточкам ті знання, які пригодяться у майбутньому. У нас найкраща школа, і всі наші вчителі – найкращі!

Тетяна Володимирівна Бехтер,
класний керівник 11-го класу Красногорівського ЗЗСО:

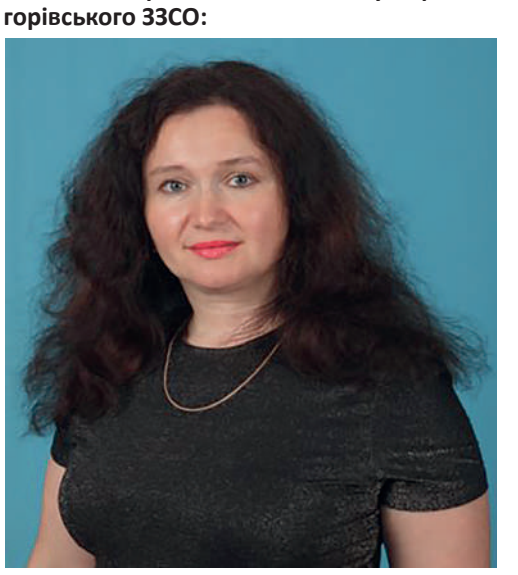

— Наче вчора це було: одинадцять років тому привели мами й тати до школи своїх малеч та віддали в турботливі й ніжні руки Стеценко Алли Іванівни. Пролетіли роки, наче пташки у вирій відлетіли. Не встигали весни змінювати зими, а літні канікули, наче намистинки, нанизувалися на мотузку років. Не зчулися батьки, як любі діточки виросли і перетворилися на гарних дівчат і юнаків, сповнених мрій, мужніх і веселих. Дванадцять соколят, наші вихованці — Тамара Бондар, Катерина Дейко, Денис Крилевець, Ростислав Куриндаш, Олена Мостова, Іван Панченко, Ростислав Прийма, Анастасія Романова, Артем Сенчук, Анна Ткаченко, Катерина Черненко та Карина Шипоша — закінчують школу й готові до здійснення заповітних мрій.

«Вік живи, та вік навчайся», — говорить відома приказка, і випускники про це добре знають. Уже розпочалися іспити зовнішнього незалежного оцінювання, вже готові до перших складних випробувань наші одинадцятикласники. Кожен з них уже обрав бажаний напрямок, за яким ітиме дорогою до щасливого дорослого життя. Нехай здійсняться усі заповітні мрії наших любих випускників, нехай вони будуть мужніми і сміливими у житті! Хай доля дарує їм яскраве сонце, синє небо, спокій і терпіння! А неприємності, що з'являтимуться легкими хмарками, хай якомога швидше розвіює вітер. Ваші вчителі бажають вам міцного здоров'я й успіхів у майбутньому. А рідні стіни школи вічно вас пам'ятатимуть і чекатимуть у гості!

Анатолій Васильович Григоренко, класний керівник 11-го класу Рокитянського ЗЗСО:

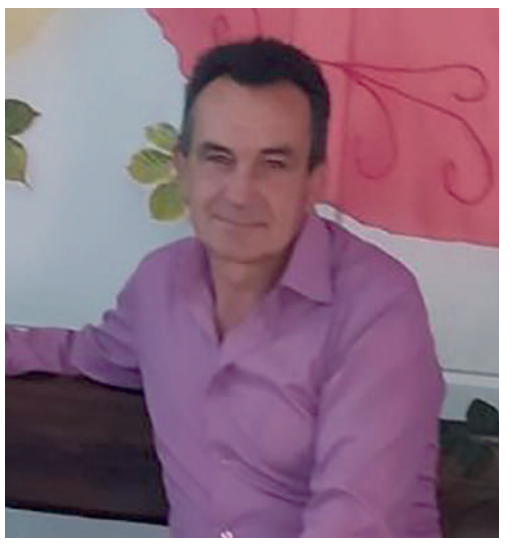

— Я працюю з цим класом четвертий рік, прийняв його, коли діти були у 8-му класі.

Цього року школу полишать шестеро одинадцятикласників: троє хлопців і троє дівчат. Це Анатолій Гуненко, Андрій Семука, Антон Дебелий, Марго Крупа, Анастасія Грищенко, Вікторія Михайлець.

Усі одинадцятикласники займаються спортом: хтось – ігровими видами, хтось – легкою атлетикою. Хтось досягає вагоміших перемог, а хтось – менших. Проте будь-який вид спорту не лише зміцнює тіло, а й гартує характер, вчить бути наполегливими, не боятися труднощів, не пасувати перед невдачами. Без сумніву, ці риси знадобляться випускникам у подальшому житті. Дуже хочеться, щоб у них усе склалося добре.

Що стосується навчання, то всі шкільні предмети хлопці й дівчата вивчали рівно, особливих захоплень у них не було. За винятком Антона Дебелого, який захоплюється українською мовою і літературою. Він неодноразово брав участь у олімпіадах із цього предмета, досягав вагомих успіхів. Антон – гордість нашої школи й особливо – вчительки української мови і літератури Ніни Олександрівни Кравченко.

Усі наші випускники планують продовжити навчання у вишах. Кожен обрав свій фах, а також навчальний заклад, до якого подаватиме документи. У кожного своя мрія, але щоб вона здійснилася, кожному знадобиться хоча б трішечки удачі. Щиро бажаю цього всім хлопцям і дівчатам!

Сергій МИКОЛЕНКО, Зінаїда МАТЯШОВА.

Йому назавжди залишиться 19...

Є такі імена, дати, які забувати просто гріх. Цього не дозволяє наша совість. Тому хочеться згадати саме таке ім'я – Демиденко Володимир Олексійович – уродженець с. Кравченки, випускник Рокитянської середньої школи, наш сучасник, якому випала несправедлива доля: полягти смертю героя в Афганістані. 18 травня минуло 35 років із дня його загибелі.

До присутніх у залі звертаються Сергій Анатолійович Лобков та Іван Васильович Лещенко.

Танцювальна композиція «Верните память».

Тріо «Лада» виконує пісню «Синові».

«Спасибі, що пам'ятаєте»

Цього дня учні та вчителі Рокитянського ЗЗСО, керівництво громади разом із воїнами-афганцями відвідали могилу Володі Демиденка, щоб покласти квіти, схилити голови та вшанувати його пам'ять.

А в Рокитянському СБК відбулися сумні урочистості – день пам'яті, спогадів і скорботи під назвою «Йому назавжди залишиться 19...»

Після віршованих рядків у виконанні Інни Штанько спогадами про Володю поділилася його рідна сестра – Олена Олексіївна Корнійчук: *«Для мене Афганістан – це вічний біль... Володя загинув у світлий травневий день, такий же ясний, як і його душа... А в його пожовклих від часу, пропахлих порохом і війною листах немає жодного слова про війну, лише глибока туга за своєю Батьківщиною, турбота про рідних і палка надія на те, що він повернеться... Афганістан ще довго щемітиме у моїх грудях...»*

Вшановуючи пам'ять земляка, Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко зазначив: *«Найбільше наше завдання – не допустити таких трагічних сторінок. Сьогодні ми вшановуємо героя Рокити, героя нашої громади, героя нашої держави, який виконав свій військовий обов'язок. Хотів би звернутися до молодшого покоління, щоб пам'ятали про таких, як Володя. Трагічні історії створюють відповідний життєвий досвід, який вчить любити, захищати і прославляти рідний край».*

Голова Української спілки ветеранів Афганістану Білоцерківської сільської ради Сергій Анатолійович Лобков привітав воїнів-інтернаціоналістів із початком виведення військ із Афганістану: *«Ми не народжені героями, ми ними стали. В Афганістані, перебуваючи в тяжких умовах (клімат, відсіч агресії проти нас), наші хлопці все одно виходили переможцями, бо Батьківщина для них була понад усе... Вам спасибі за те, що пам'ятаєте цього хлопця, який пішов із життя в свої 19...».*

Згадують учителі...

19 – це дуже мало. Але цілком достатньо для тих, хто знав Володю, щоб запам'ятати його й ніколи не забувати.

Ось що згадує класний керівник героя Катерина Іванівна Ясінко: *«Володю я помітила одразу саме через те, що він не прагнув виділятися серед однолітків. У нього з раннього дитинства було дуже розвинене почуття відповідальності за все, що відбувається навколо. Він увесь час жив за принципом: «Якщо не я, то хто ж?»*

Володя не кричав на зборах, не проголошував гучних гасел, а брався сам за роботу й цим подавав приклад іншим. І поза школою він був душею колективу. Тоді ми дуже часто ходили на природу. Веселощам не було меж. А бувало, Володя стишувався, сідав на стару вербу, що звисала над водою, й задумливо дивися на річку, якою невідомо куди пливли кинуті ним квіти. Про що думав юнак у ті хвилини? Можливо, про своє майбутнє життя, про те, як складеться воно, про труднощі, які доведеться переборювати, а можливо, переживав свою першу любов, якій так і не судилося розквітнути.

Мені він запам'ятався і читанням літератури, і ведучим на вечорах... Особливо вразило всіх, коли ставили п'єсу «Наймичка» Т. Шевченка – він із таким азартом і любов'ю зіграв роль Марка!»

Зі спогадів Михайла Івановича Ясінка, який був учителем історії: *«Ми жили в одному дворі. Ідуть двоє діток зі школи: Володя і Лєна. Ідуть, портфелями розмахують. Лєна активніша. Вона його тягне, а він у бік відходить. Через роки вони знов ідуть удвох, сперечаються, вона вперто наполягає, а він спокійно, виважено відповідає».*

... і однокласники

Своїми спогадами про Володю Демиденка під час заходу поділились і його однокласники. Володимир Петрович Козаренко, однокласник і друг, розповів: *«Якось на уроці ми писали твір. Я склав 5-6 речень, і мої думки закінчилися. Дивлюся, а Вова одну сторінку списав, другу, вже й на третю переходить».*

Світлана Іванівна Вільхова, однокласниця, пригадує: *«У випускному класі нам із Вовою випала честь бути Дідом Морозом і Снігуронькою. Ми довго входили в роль, готувалися, було чимало кумедних моментів. Після цього Вова довго називав мене: «Моя онучка». Дуже шкода, що так рано обірвалося його життя. На його честь в с. Кравченки названа вулиця, встановлені меморіальні дошки на фасаді школи і в Херсонському морехідному училищі, існує спортивний кубок, однокласники своїм синам дали його ім'я... Як реліквію зберігаю листи і листівки від Володі».*

Пам'ять про Володю Демиденка свято бережуть його односельці.

Сумні урочистості почалися з мітингу на могилі Героя.

Наталія Василівна Борблик, директор Рокиятнського ЗЗСО й однокласниця Володі, зачитала педагогічну характеристику: *«За період навчання в школі проявив себе дуже здібним, старанним учнем, усі роки був відмінником, із класу в клас переходив із Похвальними грамотами. На уроках був активним, дисциплінованим. Особливо захоплювався математикою, географією, багато читав художньої літератури. Мав розвинене логічне мислення. Був активним учасником предметних олімпіад... Усі ці роки Демиденко Володя захоплювався спортом. Був активним учасником шкільних та районних змагань із волейболу, футболу, легкої атлетики. Дуже вболівав за справу класу і школи».*

А ось що згадує Світлана Василівна Козаренко, заступник Білоцерківського сільського голови, теж однокласниця Володі: *«Щороку 18 травня ми, однокласники, збираємося, щоб відвідати могилу Володі. Він був веселим і життєрадісним юнаком. Мріяли ми про краще майбутнє. Про те, якими будемо через 20, 30 років. Він мріяв про море, але цій мрії не дала здійснитися афганська війна...»*

Листи

Призвали Володю в армію, коли він закінчив 1 курс Херсонського морехідного училища. Навчання проходив у військовій частині м. Ашхабад. У жовтні 1985 року доля закинула його в окутаний спекою і жовтою пилюкою Афганістан. Там курсант морехідки став розвідником-артилеристом. Друзі поважали розсудливого і вимогливого сержанта.

Усі листи з Афганістану, адресовані сестрі Лєні, Володя починав словами: *«Здрастуй, моя дорогенька сестричко Лєночко!»*, а закінчував так: «*З любов'ю до тебе твій братик*».

Прослуживши три місяці, Володя пише: *«Якби ти знала, як я за всіма вами скучив, навіть за тими, кого не люблю. Отак би обняв усіх разом і говорив би, говорив».*

Майже в кожному листі повідомляє, що був у «командировці», тобто на черговому бойовому завданні. І майже кожен лист пронизаний ностальгією за домом: *«Дім, яке це рідне слово, і таке далеке. На гражданці я якось не задумувався над цим. А зараз, коли наші дембелі їдуть додому, якось навіть сльози навертаються на очі, хочеться побажати їм щасливої дороги, все-таки відслужили своє і їдуть додому. Ну досить про це, буде й на нашій вулиці свято, а поки що служба йде нормально».*

У листі, датованому 24 березня 1986 року, Володя пише про командировку в тропічну частину Афганістану: *«Кругом зелено: ростуть пальми, евкаліпти, тепло, а головне, що якраз на урожай цитрусових потрапили. Так що апельсинів та мандаринів наївся по саму зав'язку. Ти, мабуть, будеш завидувати, читаючи ці слова, а я з величезною радістю поміняв би все це на парочку наших домашніх груш... Дуже-дуже за всіма вами скучив. А в ресторан після армії ми все одно підем».*

Ніна Олександрівна Кравченко, вчитель- ка української мови і літератури, згадує: *«Жвавий, енергійний, творчий... Таким був Володя Демиденко. Коли приходили листи від Володі, його мама Галина Данилівна зачитувала окремі уривки, в яких він завжди передавав мені привіт».*

Ніхто не міг повірити у страшну звістку

А ось рядки із одного з останніх листів до сестри: *«Служба моя йде нормально. Тільки*

одне, що дуже скучаю за домом, за всіма рідними і друзями. Ну це вже нічого не поробиш, така наша доля солдатська. Та я думаю, в житті так і повинно бути, кожен мужчина повинен перенести випробування армією. А дівчатам передай, якщо хто з них жде солдата, хай пам'ятає, що любити солдата – це гордість, а ждати солдати – це честь. Міцно цілую. До побачення, моя дорогенька. Твій братик. 09.04.1986».

Ще один лист Володі: *«Перше травня я провів у караулі, так що свята як такого в мене не було. Ну нічого, я надіюсь, що наступне 1 травня буду зустрічати вже дома в колі друзів. А на днях знову в рейд, знову дорога. А після армії думаю повернутися в мореходку. Міцно цілую. Твій В. Демиденко. 04.05.1986».*

Володя завжди прагнув у бойовій ситуації зберегти склад підрозділу, своїх підлеглих. А ось себе не вберіг.

Травень 1986-го року... В Рокиті буяла весна, яку безжально перекреслила велика біда.

Зі спогадів Людмили Дем'яненко (дівоче прізвище): *«На останньому дзвонику жодного засмученого обличчя не було, всі раділи святу, весні. Звучали хороші напутні слова випускникам. Нарешті над подвір'ям рознеслись срібні переливи дзвоника. Він покликав усіх на останній урок. І раптом згасли посмішки, ніби сонце сховалось за хмари, стало і холодно, і душили сльози... Ніхто не міг повірити в страшну звістку, що колишній випускник нашої школи Демиденко Володя геройськи загинув, виконуючи інтернаціональний обов'язок в Афганістані. Пройдуть роки, але завжди будуть буяти квіти, які ти так любив. Пам'ять про тебе не згасне ніколи. Ти вічно живий!»*

Зі спогадів Григорія Йосиповича Комара, який на той час був заступником голови колгоспу «Маяк»: *«Стрункий, високий, красивий. У ньому горіло завзяття. Пам'ятаю той ранок, коли привезли цю страшну звістку, в яку важко було повірити. Пам'ятаю той страшний похорон: багато згорьованих людей, які прощалися з Володею. Пам'ятаю ті очі батьків і бабусь, які шукали можливість відкрити труну і глянути на свою кровинку востаннє. Пам'ять не вмирає, як і не вмирають Герої...»*

Керівник групи з Херсонського морехідного училища Юрій Миколайович Моздолєвський сповістив цю трагічну звістку друзям, однокурсникам Володі, які в цей час проходили службу в Збройних Силах. І полетіли болісні відгуки. Багато листів зі словами співчуття та підтримки одержали і батьки Володі. Ось кілька з них.

«Володя был хорошим человеком и отличным другом. Вы вырастили достойного сына своей Родины, и с гордостью можете говорить о своем сыне, а я о своем друге. Мы все будем с достоинством помнить Вашего сына как хорошего товарища и отличного друга. Друг Вашего сына Сергей Рябов».

«Для нас, друзей Володи, было страшным ударом узнать о его гибели. Он умел быть хорошим другом и по учебе он был лучшим в группе. Такие, как он, не должны погибать. Ведь столько полезного он мог сделать за свою жизнь, а она так внезапно оборвалась. Ваш сын всегда будет жить в наших сердцах, а значит, будет жить, пока живы мы – те, кто помнит о нем. Сержант-артиллерист Сережа Буянцев. Белоруссия».

На його честь складено вірші й пісні

А потім було 18 березня 1987 року – день вручення ордену Червоної Зірки, яким був нагороджений воїн-інтенаціоналіст Володимир Олексійович Демиденко (посмертно), його батькам.

На його честь складено вірші нашими земляками-поетами. Вірш Т. Домашенко «Герою-земляку Володимиру Демиденку» читала одинадцятикласниця Марго Крупа, а вірш Г. Цирцинс та слова із пісні Ю. М. Моздолєвського «Володины цветы» – Марія Олександрівна Гребельна.

Додамо, що ведучими заходу були Ніна Віталіївна та Марина Миколаївна Грищенко, звучали пісні: «Я ненавиджу війну» у виконанні учнів школи, «Балада про синів», «Слава погибшим сыновьям», «Синові» – у виконанні аматорів Рокитянського СБК. А на завершення самодіяльні артисти виконали танцювальну композицію «Верните память», після якої всі присутні в залі вшанували пам'ять Володимира Олексійовича Демиденка хвилиною мовчання.

...Високо в небі летіли журавлі. Якось тривожно курликали, ніби хотіли застерегти від біди, мов хотіли підставити свої крила, щоб не спіткнувся, не впав той, хто поспішав вузькою сільською стежкою у самостійне життя, у... безсмертя. Ніхто тоді не знав, що до журавлиного ключа приєднається ще один... Пам'ять і слава про нього, нашого Володю Демиденка, буде жити вічно!

Марина ОЛІЙНИК, Віта ОСІПОВА.

Привітали з 90-річчям

29 травня виповнилося 90 років жительці с. Колосівка Ользі Іванівні Колодько.

Вона народилася в простій селянській родині, де, крім неї, росло ще двоє братів: Степан і Петро. Все життя жінка сумлінно працювала в колгоспній ланці, разом із чоловіком виховала двох синів: Івана і Володимира. Старшого, на жаль, уже й поховала. Давно пішов засвіти й коханий чоловік.

Загалом життя цієї скромної й трудолюбивої жінки не було безхмарним: постійні нестатки, виснажлива безправна праця в колгоспі, догляд за господарством удома, втрата близьких і рідних людей... Що й казати, на долю її покоління випали непрості випробування: Голодомор, Друга світова війна, повоєнна відбудова. Однак людина не в змозі вибрати час, коли їй народитися. Єдине, що вона може – гідно долати всі випробування, які посилає доля, й залишатися Людиною.

Саме це цілком удалося Ользі Іванівні. Тож у її житті було й справжнє кохання, й шана та повага односельців, а тепер, на старості – любов, вдячність і піклування сина та невістки. Два роки тому, коли здоров'я стало вкрай підводити стареньку, діти залишили свою домівку, роботу в с. Гоголеве й переїхали до матері в Колосівку. Невдовзі сюди перебралися й дорослі онуки.

У День народження привітати О. І. Колодько прийшли заступниця Білоцерківського сільського голови з питань діяльності виконавчих органів влади Л. П. Луць і голова місцевої ветеранської організації, депутат сільської ради Л. А. Лобанова. Вони побажали Ользі Іванівні міцного здоров'я, терпіння, витримки, оптимізму, щоб дожити до столітнього ювілею. До цих побажань приєднуються й усі жителі громади.

Дарина СОЛОДКА.

Л. А. Лобанова і О. І. Колодько.

Родина Михайликів – спортивна сім'я

У сучасному стрімкому вирі життя не так часто трапляється нагода разом, усією родиною провести час, забувши про щоденні клопоти. Чудова можливість відпочити з'явилася 29 травня в учасників обласного фестивалю «Мама, тато, я – спортивна сім'я», який відбувся у Полтаві. Білоцерківську громаду на цьому дійстві представляла родина Михайликів із Білоцерківки (син Ярослав, мама Аліна й тато Сергій).

Цього дня усі члени родини відчули себе командою, єдиним механізмом, демонструючи при цьому підтримку, злагодженість і піклування один про одного. За участь у фестивалі вони отримали грамоту і медаль, а також заряд позитиву.

Наталія ПИСАРЕНКО.

Учасники фестивалю.

Пільги на медичне обслуговування осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи

Відповідно до Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» (далі – Закон України) постраждалим особам надаються гарантовані державою компенсації та пільги. Зокрема:

1) безоплатне придбання ліків за рецептами лікарів;

2) безоплатне позачергове зубопротезування (за винятком зубопротезування із дорогоцінних металів та прирівняних до них за вартістю, що визначається центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я).

Безоплатне придбання лікарських засобів

Для отримання безоплатних лікарських засобів громадяни Білоцерківської сільської ради, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, можуть звертатися з рецептом лікаря до аптеки «СВ», яка знаходиться у Великій Багачці в приміщенні лікарні. При собі мати чинне посвідчення відповідної категорії, яке дає право на пільгу, рецепт лікаря та довідку, видану відділом УСЗН (для 3 категорії).

Відповідно до статей 20—21 Закону України право на безоплатне забезпечення лікарськими засобами мають особи, віднесені до категорії 1, категорії 2.

Для громадян, постраждалих внаслідок Чорнобильської катастрофи й віднесених до 3 категорії (стаття 22 Закону України), установлено, що пільга, передбачена пунктом 1 статті 20 Закону України (безоплатне забезпечення лікарськими засобами), надається за умови, якщо розмір середньомісячного сукупного доходу сім'ї в розрахунку на одну особу за попередні шість місяців не перевищує величини доходу, який дає право на податкову соціальну пільгу, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України. На даний час це 3180 грн.

Пільгове зубопротезування

Цей вид медичної допомоги надається стоматологом Білоцерківської амбулаторії Юрком Юрієм Івановичем, який надає послуги відповідно до укладених із виконавчим комітетом Білоцерківської сільської ради договорів про відшкодування витрат із надання пільг на зубопротезування громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи.

Відповідно до статей 20—21 Закону України право на безплатне позачергове зубопротезування (за винятком зубопротезування із дорогоцінних металів та прирівняних до них за вартістю, що визначається центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я), мають особи, віднесені до категорії 1, категорії 2.

Для громадян, постраждалих внаслідок Чорнобильської катастрофи й віднесених до 3 категорії, ця пільга надається за умови, якщо розмір середньомісячного сукупного доходу сім'ї в розрахунку на одну особу за попередні шість місяців не перевищує величини доходу, який дає право на податкову соціальну пільгу (3180 грн.

Для оформлення довідок, які дають право на безкоштовне зубопротезування та отримання ліків, просимо постраждалих від Чорнобильської катастрофи 3 категорії звертатися в сектор соціального захисту виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради та на віддалені робочі місця сіл Бірки, Балаклія, Корнієнки, Поділ, Рокита.

З. М. ЗЛЕНКО,
завідувач сектору соціального захисту виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради.

Оголошення

З метою врахування громадських інтересів та у зв'язку з розробленням містобудівної документації, відповідно до Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», постанови Кабінету Міністрів України від 25 травня 2011 р. № 555 Білоцерківська сільська рада повідомляє про обговорення заяви про визначення обсягу стратегічної екологічної оцінки.

Із заявами про визначення обсягу стратегічної екологічної оцінки проекту містобудівної документації «Детальний план території земельної ділянки загальною площею 39,3711 га для будівництва об'єктів промисловості та очисних споруд за межами населеного пункту с. Бірки Білоцерківської сільської ради Миргородського району Полтавської області» можна ознайомитися в Білоцерківській сільській раді за адресою: вул. Першотравнева, буд. 9, с. Білоцерківка Миргородського району Полтавської області, 38340, та на офіційному сайті Білоцерківської сільської ради: http:// bilocerkivci.rada.org.ua.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Мостовівщина, учасника війни
РАДЧЕНКА
Олександра Івановича;

жительки с. Красногорівка, ветерана праці, дитини війни
СВІРІДОВОЇ
Ніни Олексіївни;

жительки с. Рокита, ветерана праці, дитини війни
ОЛІЙНИК
Ганни Сергіївни;

жительки с. Рокита, ветерана праці, дитини війни
РАДЧЕНКО
Ганни Антонівни;

жителя с. Білоцерківка
БЕРКАЛО
Олександра Володимировича;

жительки с. Огирівка, ветерана праці, дитини війни
ЗАПОРОЖЕЦЬ
Катерини Андріївни

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

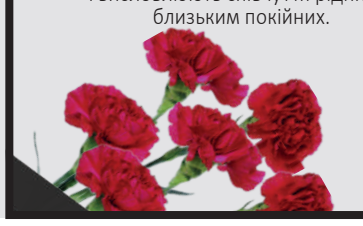

Дні народження відзначають члени нашої громади:

7 червня
БОЦУЛА ЛЮБОВ ІВАНІВНА
(с. Рокита) – 60 років;

8 червня
ОРЕХОВСЬКА МАРІЯ АНТОНІВНА
(с. Огирівка) – 60 років;

9 червня
ПИЛИПЕНКО ЛАРИСА ВАСИЛІВНА
(с. Красногорівка) – 65 років;
КОВБА ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ
(с. Коноплянка) – 60 років;

11 червня
МУСХАДЖІЄВА ЛЮДМИЛА МИКОЛАЇВНА
(с. Білоцерківка) – 65 років;
ГРИГОРЕНКО ВОЛОДИМИР ОЛЕКСІЙОВИЧ
(с. Красногорівка) – 65 років;
ВИШАР ЛЮДМИЛА ГРИГОРІВНА
(с. Балаклія) – 60 років;
ПЕДИНА НІНА ГРИГОРІВНА
(с. Поділ) – 60 років;

12 червня
МИХАЙЛЕЦЬ МАРІЯ ГРИГОРІВНА
(с. Бірки) – 90 років;

14 червня
СЕМЕРГЕЙ ФЕДІР ДМИТРОВИЧ
(с. Красногорівка) – 85 років;

15 червня
ЯЦЕНКО НАДІЯ ПАВЛІВНА
(с .Корнієнки) – 75 років;
ІВЧЕНКО ВАЛЕРІЙ ПЕТРОВИЧ
(с. Красногорівка) – 70 років;
БОБИР ОЛЕКСАНДР ГРИГОРОВИЧ
(с. Балаклія) – 60 років;

17 червня
КУЧЕР ЛЮДМИЛА ІВАНІВНА
(с. Красногорівка) – 70 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і зичать їм міцного здоров'я та звичайного людського щастя, любові й злагоди в родинах, розуміння та підтримки близьких людей, достатку та благополуччя, гарного настрою й оптимізму. Хай життя повсякчас дарує удачу й багато радісних миттєвостей.

З днем народження вітаємо щиро,
Добра бажаємо, радості й миру,
Завжди мети своєї досягати,
Ніколи смутку і невдач не знати.

Хай оминають печаль і тривога,
Хай рівною буде життєва дорога,
Хай легко працюється, гарно живеться,
Все вміється, множиться і удається!

«Я вишию сорочку кольорову й по білім світі гордо в ній піду»

Останнім часом усе більше й більше українців усвідомлюють свою національну ідентичність та звертаються до джерел народної творчості, традицій.

Члени національно-патріотичного гуртка Білоцерківського ЗЗСО перед велопробігом.

Ось уже 15 років в Україні й у світі в третю неділю травня відзначають День вишиванки.

День вишиванки не має жодного політичного чи релігійного забарвлення, а долучитися до свята вкрай просто: треба лише одягнути вишиванку – обов'язковий атрибут українського національного костюму, що прийшов до нас із сивої давнини, проте не перестав бути сучасним і модним. Певно, цей одяг має дивовижну силу, адже єднає людей по всьому світу незалежно від мови, віри чи політичних уподобань.

Шанують День вишиванки і в нашій Білоцерківській громаді. Щороку жителі громади, особливо молодь, не просто вбираються у вишиті сорочки, а й організовують та проводять різноманітні патріотичні акції: флешмоби, велопробіги тощо. Воно й недивно: молодь завжди була й залишається рушійною силою всіх патріотичних починань.

Цього року, зважаючи на карантинні обмеження, День вишиванки відзначали вкрай скромно. Та все ж він не лишився непоміченим.

Так, 20 травня педагоги й учні Білоцерківського ЗЗСО І—ІІІ ступенів дружно приєдналися до акції «Одягни вишиванку з самого ранку». Тож шкільні коридори цього дня мерехтіли всіма барвами, засвідчуючи: вишиванка символізує й несе в собі духовне багатство, високу мудрість і традиційний зв'язок багатьох поколінь.

Цікаві факти про вишиванку та історію свята були відображено на інформаційному стенді. А вихованці національно-патріотичного гуртка зібралися біля адмінбудівлі ПП «БіАГР», звідки рушили велопробігом рідним селом та його околицями.

Вишиванкова хода старшокласників Красногорівського ЗЗСО.

У Бірківському ЗЗСО І—ІІ ступенів цього дня класні керівники провели виховні заходи, під час яких розповіли дітям про походження та історію вишиванки. Учні 7-8 класів створили вишивані портрети класу. А ще педагоги й вихованці закладу пройшлися вишиванковою ходою вулицями Бірок і сфотографувалися на пам'ять.

У Красногорівському ЗЗСО І—ІІІ ступенів 20 травня відбулися врочиста лінійка, конкурс малюнку на асфальті, вишиванкова хода старшокласників із державним прапором. Тим часом молодші школярі створили живий тризуб. Наприкінець учні й учителі разом утворили «Вишиваний ланцюг єдності». У закладі планують використати відзняті фото і відеоматеріали для створення відеоролика «Україна вишивана».

Велопробіг Білоцерківкою та навколишньою територією.

Загалом День вишиванки відзначили в усіх навчальних закладах громади. І, певно, проведений у національному вбранні час і цікаві заходи надовго запам'ятаються дітям.

Дарина СОЛОДКА.

Фото на згадку: учні та вчителі Бірківського ЗЗСО.

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Миргородського району. Віддруковано у друкарні "ПКЛ" вул. Чехова,12-а, м. Вінниця. Тел. (0432) 55-63-97.
Розповсюджується безплатно. Тираж 2400 прим. Замовлення № 2121411. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua